

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 05.03.1997
KOM(97) 105 endelig udg.

97/ 0085 (SYN)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om deponering af affald

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

Kommissionen vedtog i 1996 en meddelelse om revisionen af Fællesskabets strategi for affaldshåndtering¹⁾. I denne strategi bekræftes de principper, der var opstillet i 1989-strategien, samtidig med at der foreslås supplerende foranstaltninger til at forbedre affaldshåndteringen i EU. I det nye forslag om deponering af affald tages der både hensyn til den udvikling på affaldsområdet, der kommer til orde i revisionen af Fællesskabets strategi for affaldshåndtering fra 1996, og den lovgivning eller ajourførte lovgivning, der er vedtaget siden behandlingen af det oprindelige forslag. Nærværende forslag er derfor en ajourført udgave af det oprindelige forslag, hvori der tages hensyn til de vigtigste elementer i Rådets fælles holdning fra 1995 og Europa-Parlamentets synspunkter.

II. BAGGRUND

Kommissionens forslag fra 1989 om en EF-strategi for affaldshåndtering fokuserede på behovet for at harmonisere standarder for affaldshåndteringsanlæg på grundlag af et højt miljøbeskyttelsesniveau.

Ministerrådet vedtog hovedlinjerne i denne strategi i en resolution af 7. maj 1990. Et vigtigt element var optimering af endelig bortskaffelse af affald. I strategien er et af hovedpunkterne, at endelig bortskaffelse af affald kun må anvendes som den sidste udvej.

Kommissionen har derfor fremsat et forslag til direktiv om deponering af affald, som skal sikre, at medlemsstaterne følger en ensartet politik for deponeringsanlæg, og at standarderne herfor harmoniseres i hele EU. Dette forslag blev forelagt Rådet den 22. juli 1991.

Efter langvarige drøftelser fastlagde Rådet sin fælles holdning den 6. oktober 1995.

Parlamentet fandt imidlertid ikke, at den fælles holdning sikrede et tilstrækkeligt højt miljøbeskyttelsesniveau, og forkastede den derfor den 22. maj 1996. Parlamentet havde

¹ KOM(96) 399.

indvendinger mod det store antal undtagelsesbestemmelser ud fra den betragtning, at det i høj grad ville svække direktivet. Parlamentet modsatte sig navnlig, at over 50% af EU's område undtages som følge af undtagelsesbestemmelsen for områder med en befolkningstæthed på under 35 indbyggere pr. km².

Rådet, som var klar over, at flere af medlemsstaterne delte Europa-Parlamentets synspunkt, tog ad notam, at det ikke kunne foretage sig videre i sagen, og opfordrede derfor Kommissionen til hurtigst muligt at fremsætte et nyt forslag². Med nærværende forslag imødekommer Kommissionen Rådets opfordring fra juni 1996.

III. MILJØKONSEKVENSERNE AF AFFALDSDEPONERING

I Kommissionens meddelelse fra 1996 om revisionen af Fællesskabets strategi for affaldshåndtering bekræftes den prioritering af affaldsprincipperne, der var fastsat i meddelelsen fra 1989. Princippet om forebyggelse af affaldsdannelse er fortsat prioriteret højest, efterfulgt af genanvendelse og endelig af sikker deponering. I Fællesskabets affaldsstrategi står deponering som den sidste udvej, fordi det kan have betydelige negative konsekvenser for miljøet. Af de vigtigste miljøeffekter kan nævnes emission af farlige stoffer til jordbund og grundvand, emission af methan i atmosfæren, støv, støj, eksplosionsfare og forringelse af landområder. Som affaldshåndteringsmetode fremmer deponering ikke forebyggelse af affald, og affald udnyttes ikke som en ressource, hvilket er prioriteret højere i affaldsstrategien.

De alvorlige problemer med affaldsdeponering i medlemsstaterne kommer til orde i en lang række klager. Alene i 1995-96 fik Europa-Parlamentet tilsendt 38 andragender vedrørende deponeringsanlæg, som blev videresendt til Kommissionens tjenestegrene for yderligere behandling. Disse andragender kom hovedsagelig fra Spanien, Portugal, Italien og Irland. Herudover har Kommissionen siden 1989 modtaget omkring 60 klager over deponeringsanlæg. Klagerne vedrørte deponeringsanlæg i Italien, Spanien, Portugal, Det Forenede Kongerige, Grækenland, Irland, Frankrig, Tyskland og Belgien. Som et ekstremt eksempel kan nævnes det uheld, der indtraf den 10. september 1996, da 100 000 t affald fra en kommunal deponeringsplads i La Coruna (Spanien) skred ned ad en bakkeskråning og dræbte en person. Det ødelagte deponeringsanlæg udgør en alvorlig trussel for det nærliggende hav og for byens 250 000 indbyggere.

De mange klager over deponeringspladser går også på manglende gennemførelse af den gældende EU-lovgivning. Medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til bortskaffelse af affald er allerede fastsat i direktiv 75/442/EØF (artikel 4). Nogle medlemsstater, som f.eks. Grækenland, Irland og Portugal, har imidlertid endnu ikke kunnet forhindre ukontrolleret deponering og har således endnu ikke i dag bragt sig i overensstemmelse med direktiv 75/442/EØF.

² SI (96) 605.

Målsætningerne med direktivet om deponering af affald

I traktatens artikel 130 R, stk. 2, hedder det, at miljøpolitikken skal tage sigte på et højt miljøbeskyttelsesniveau. Hovedformålet med forslaget er at sikre høje standarder for affaldsdeponering i EU og at fremme forebyggelse af affald gennem genvinding og genanvendelse af affald. Af afgørende betydning er ønsket om at skabe lige vilkår for omkostningerne ved deponering, så unødvendig transport af affald undgås. Prisen for affaldsdeponering i medlemsstaterne synes ikke at være i overensstemmelse med de faktiske omkostninger for miljøet og for samfundet generelt. I det nye forslag skal medlemsstaterne sikre, at de eksterne omkostninger medregnes ved beregning af omkostningerne ved affaldsdeponering.

EU har bestemmelser om forbrænding af affald i direktiv 89/369, 89/429 og 94/67. Hvis der ikke indføres EU-bestemmelser om deponeringsanlæg, er der stor risiko for, at transporten af affald vil øges, fordi affaldsdeponering nu - som følge af mangelen på passende miljønormer - er betydelig billigere. Denne transport er også i strid med målet med forordning 259/93, som er så vidt muligt at mindske al overførsel af affald.

Nærhedsprincippet

Forslaget er foreneligt med nærhedsprincippet. Formålet med forslaget er at indføre ensartede normer for deponering i hele EU. Indbyrdes afvigende nationale normer ville ikke blot øge den nuværende forskel i miljønormerne mellem visse egne af EU, men vil også kunne føre til en stigning i overførslen af affald i Europa. Dette vil ikke fremme forsvarlig affaldshåndtering i de egne af EU, hvor der er størst behov herfor.

Indførelsen af grænser for deponering af bionedbrydeligt affald i det nye forslag er også i høj grad foreneligt med nærhedsprincippet. Denne bestemmelse giver medlemsstaterne mulighed for at tage hensyn til de lokale forhold. Forslaget giver således medlemsstaterne frihed til at vælge, hvordan de vil opfylde reduktionsmålene for deponering af bionedbrydeligt affald. Sigtet med denne fleksibilitet er at sikre, at medlemsstaterne kan anvende den bedst mulige løsning under hensyntagen til deres særlige lokale forhold.

IV. NYE ELEMENTER

Siden Kommissionen vedtog det første forslag i 1991, har der været en betydelig udvikling på affaldshåndteringsområdet. Ny teknologi og ny viden om produkter og stoffer har sat fokus på behovet for affaldsreduktion og -forebyggelse. Dette har medført en ændring i affaldshåndteringsprocedurerne i de fleste af medlemsstaterne. I lyset af denne udvikling og Europa-Parlamentets bemærkninger er der indført en række nye elementer i forslaget. De vigtigste af disse elementer er anført nedenfor.

Mindsket deponering af bionedbrydeligt affald

Forslaget om deponering indeholder bestemmelser, der tager sigte på at reducere deponering af bionedbrydeligt affald og sikre, at de gasser, der dannes på nye såvel som bestående deponeringspladser, opsamles, behandles og anvendes. Der er derfor indført en grænse for deponering af bionedbrydeligt affald. Sigtet med denne bestemmelse er både at mindske methan-emissionerne fra deponeringsanlæg og fremme indsamling af bionedbrydeligt affald som middel til at reducere deponering af affald generelt. Reduktionsmålene for deponering af bionedbrydeligt affald tager således sigte på at fremme affaldssortering generelt, genanvendelse og genvinding. Flere af medlemsstaterne har allerede indført grænser eller retningslinjer for deponering af bionedbrydeligt affald. Disse lande er Tyskland, Østrig, Finland, Frankrig og Nederlandene.

I en nylig undersøgelse³⁾ anslås den gennemsnitlige andel af bionedbrydeligt affald i husholdningsaffaldet i Europa til 20-50%. En gradvis afvikling af deponering af bionedbrydeligt affald vil indebære, at medlemsstaterne begynder at indføre andre affaldshåndteringssystemer for bionedbrydeligt affald. I overensstemmelse med nærhedsprincippet vil medlemsstaterne imidlertid få et vist råderum til at vælge, hvordan de vil reducere deponering af bionedbrydeligt affald. Bionedbrydeligt affald kan indsamles, sorteres og dernæst håndteres i nationale komposteringsanlæg, biogas- eller forbrændingsanlæg. Der kan indføres hjemmekompostering i landdistrikter og genvindingssystemer for den del af det bionedbrydelige affald, der består af papir.

Siden der blev nået til politisk enighed om den fælles holdning i 1995, har der også været fokus på problemet med methanproduktion generelt, ikke mindst fra deponeringsanlæg. Methan bidrager til stigningen i temperaturerne i atmosfæren og ved jordoverfladen og således til den globale drivhuseffekt. Det er næst efter kuldioxid den gas, der bidrager mest til den globale opvarmning. De vigtigste antropogene emissionskilder er landbrug, affald og energi. Affald tegner sig for 32% af den samlede mængde methan og heraf kommer størstedelen fra deponeringsanlæg.

Som led i Fællesskabets strategi til bekæmpelse af klimaændringer har Kommissionen vedtaget en strategi til reduktion af methanemissionerne. Strategiens generelle konklusioner vedrørende affaldsbehandling og -bortskaffelse er, at begrænsning af affaldsdeponering er den mest effektive løsning til de laveste omkostninger. Strategien anbefaler også genvinding og udnyttelse af methan sammen med aerob behandling af organisk affald. Det nye forslag til et direktiv om affaldsdeponering er helt i tråd med disse anbefalinger, eftersom kompostering og biogas-behandling er alternativer til deponering af bionedbrydeligt affald. Kompostering er en form for aerob behandling af bionedbrydeligt affald, hvorved der dannes kompost og kuldioxid, og biogasanlæg er den mest effektive måde til at fremstille og anvende methan.

³⁾ Cost-Benefit analysis of the different Municipal waste management systems: objective and instruments for the year 2000

Cost-benefit analyse af forskellige behandlingssystemer for dagrenovation: mål og midler for år 2000, Coopers & Lybrand, 1996.

Forbehandling af affald inden deponering

På linje med udviklingen og den anvendte praksis i flere medlemsstater og med den overordnede EU-affaldsstrategi er der indført krav om, at affald skal behandles inden det deponeres. Formålet med behandlingen er at mindske affaldets volumen eller gøre det mindre farligt og dermed gøre håndteringen af affaldet nemmere og fremme genanvendelse. Forbehandling defineres som "de fysiske, kemiske eller biologiske processer, herunder sortering, hvorved affaldets egenskaber ændres med det formål at mindske dets omfang eller farlighed, gøre håndteringen lettere eller fremme genanvendelse". Denne brede definition på forbehandling er valgt for at fremme andre metoder end forbrænding forud for deponering af affald.

Forbud mod deponering af brugte dæk

Deponering af brugte dæk (hele og ituskårne) vil blive forbudt. "Arbejdsgruppen for prioriterede affaldsstrømme - brugte dæk", som blev nedsat af Kommissionen i 1991, foreslog i sine konklusioner fra september 1993, at deponering af dæk forbydes. Der er taget hensyn hertil i forslaget. Sigtet er at forhindre, at deponerede dæk gør affaldsbunkerne ustabile, og at mindske brandfaren. Forbuddet mod deponering af både hele og ituskårne dæk vil endvidere fremme genanvendelse af dæk og således spare ressourcer.

Øgede omkostninger ved deponering

Som tilkendegivet i revisionen af Fællesskabets affaldsstrategi, bør medlemsstaterne sikre, at prisen på deponering af en hvilken som helst affaldstype mindst dækker samtlige omkostninger ved oprettelse og drift af deponeringspladsen. Prisen bør imidlertid også omfatte omkostningerne ved den finansielle sikkerhedsstillelse såvel som de beregnede omkostninger ved nedlukning og efterbehandling af affaldspladsen i en periode på mindst 50 år. Denne bestemmelse tager sigte på at genoprette ligevægten mellem omkostningerne ved affaldsdeponering, som nu har en tendens til at være for lave, og omkostningerne ved andre behandlingsmetoder, f.eks. miljøvenlige genanvendelsesmetoder, som nu er forholdsvis omkostningstunge. I den fælles holdning hedder det, at medlemsstaterne skal sikre, at prisen for deponering af en hvilken som helst affaldstype på et deponeringsanlæg skal omfatte alle omkostningerne ved oprettelse og drift af anlægget. I det nye forslag skal medlemsstaterne sikre, at omkostningerne også dækker nedlukning og efterbehandling af deponeringsanlægget.

Ingen samdeponering af farligt og ufarligt affald

Samdeponering af farligt og ufarligt affald forbydes i dette forslag. I de fleste af medlemsstaterne praktiserer man ikke længere samdeponering af farligt og ufarligt affald. Allerede i Rådets fælles holdning fra 1995 hedder det, at samdeponering bør afvikles inden for de næste fem år. Miljøfordelene herved vil bestå i mindsket forurening af jordbund og grundvand og en bedre kontrol med affaldsdeponeringsanlæg.

Generelle krav til deponeringsanlæg

De generelle krav til alle kategorier af deponeringsanlæg (bilag I) er blevet skærpet: Der kræves nu en mindsteafstand fra deponeringsanlæg til boligområder; kravet om overfladeforsegling af deponeringsanlæggene understreges; det forbydes at udbrede snavs fra deponeringsanlæg på offentlige veje og det omgivende landområde og endelig krav om indhegning og kontrol med adgangen til deponeringsanlæg som middel til at undgå ulovlig deponering.

Strengere bestemmelser for bestående deponeringsanlæg

For bestående deponeringsanlæg er bestemmelserne blevet skærpet. Der skal forelægges en overgangsplan senest tre år efter forslagets ikrafttræden, og planen skal være gennemført fem år efter denne dato. Som allerede nævnt gælder bestemmelserne om opsamling, behandling og anvendelse af deponeringsgasser også bestående deponeringsanlæg.

Fjerntliggende områder

Små øer med kun ét deponeringsanlæg og vanskeligt tilgængelige isolerede beboelser (for disse begreber er der fastsat objektive kriterier) kan undtages fra nogle af direktivets bestemmelser. Der er truffet foranstaltninger til at sikre, at undtagelsesbestemmelserne ikke finder overdreven anvendelse, og at de pågældende områder ikke anvendes til ulovlig deponering.

V. ØKONOMISKE BETRAGTNINGER

Det foreslåede direktiv ventes at resultere i betydelige fordele for miljøet i form af en begrænsning af mængderne af deponeret affald og øget sikkerhed ved affaldsanlæggene, herunder mindskede methanemissioner, mindsket risiko for udslip af perkolat og færre gener i forbindelse med anlæggene. Disse resultater kan ikke nås uden visse økonomiske omkostninger. Disse kan beskrives som statiske og dynamiske omkostninger. I henhold til direktivet skal deponeringsanlæg opfylde en række tekniske standarder, uanset omfanget af det deponerede affald. Omkostningerne ved at oprette og drive deponeringsanlæg i overensstemmelse med de foreslåede foranstaltninger udgør de statiske omkostninger. Direktivet har imidlertid også et videre formål end blot at regulere den nuværende deponeringspraksis. I overensstemmelse med den europæiske affaldsstrategi tager direktivet sigte på at vende affald fra bunden til toppen af affaldshierakiet, dvs. fra deponering til forebyggelse og genanvendelse. Omkostningerne ved at erstatte deponering med mere miljøvenlige metoder udgør de dynamiske omkostninger.

De statiske omkostninger, som direktivet vil medføre, afhænger af, hvorledes de pågældende deponeringsanlæg drives. Et deponeringsanlæg, der allerede drives forsvarligt, vil have få eller ingen omkostninger som følge af de skærpede bestemmelser. Uregulerede eller ulovlige deponeringsanlæg, hvortil oprettelses- og driftsomkostningerne pr. definition praktisk talt er lig med nul, vil naturligvis have omkostninger ved at opfylde de foreslåede krav. I henhold

til en nylig undersøgelse⁴⁾ er de gennemsnitlige omkostninger ved deponering af dagrenovation i Europa omkring 32 ECU pr. ton i byområder og 20 ECU i landområder (1993-priser). Denne forskel skyldes grundpriserne, som tegner sig for langt den vigtigste del af omkostningerne.

I henhold til direktivforslagets artikel 5 skal deponering af bionedbrydeligt affald gradvis nedbringes over en tiårig periode. For at nå dette mål skal medlemsstaterne dirigere bionedbrydeligt affald mod andre former for affaldshåndtering, som for nogle medlemsstater vil kræve nye investeringer og medføre diverse driftsomkostninger. Der er afvigelser mellem de forskellige medlemsstaters affaldspolitik og -strategier. Det er derfor vanskeligt nøjagtigt at beregne omkostningerne ved kombinerede affaldsbehandlingsmetoder - da det afhænger af den valgte strategi - men de foreliggende oplysninger viser, at mange medlemsstater allerede har held med at mindske ikke blot det samlede omfang af deponeret byaffald, men også den del af bionedbrydeligt affald, der deponeres.

Det er imidlertid klart, at de medlemsstater, som nu næsten udelukkende anvender deponering som bortskaffelsesmetode, skal gøre en større indsats for at opfylde målene i artikel 5. På den anden side vil de medlemsstater, som allerede har begrænset deres brug af deponering, være i overensstemmelse med direktivets mål og derfor ikke have ekstra omkostninger som følge af det nye direktiv. Der er endelig en gruppe medlemsstater, som for nylig har indført progressive nationale affaldshåndteringsstrategier til begrænsning af deponering. For disse medlemsstater vil nettoomkostningerne ved gennemførelse af direktivet kun udgøre forskellen mellem opfyldelse af direktivets mål og de planer, medlemsstaterne allerede har fastlagt.

Gennemførelsen af dette direktiv vil medføre såvel økonomiske som miljømæssige fordele. For det første vil anvendelse af andre behandlingsmetoder end deponering både mindske forureningen af grundvand og jordbund og reducere omkostningerne ved genopretning og oprensning. Det vil også medføre mindskede omkostninger til ressourcer og - med øget genvinding - flere muligheder for miljø-virksomheder. Investeringer i alternative affaldsbehandlingsanlæg som f.eks. komposteringsanlæg, genvinding og forbrænding, vil også skabe øgede beskæftigelsesmuligheder. For det andet vil direktivet medføre en mindskelse i methanemissionerne. Som omtalt ovenfor, er methans globale opvarmingspotentiale betydeligt højere end for CO₂. En reduktion i omfanget af bionedbrydeligt affald er en omkostningseffektiv måde til at bidrage til at mindske den globale opvarmning. Endvidere fremmer direktivet også genvinding af methan til energiformål. Endelig vil direktivet mindske de gener, som den nuværende deponeringspraksis medfører.

⁴ Cost-benefit analysis of the different Municipal waste management systems: objectives and instruments

VI. Forklaring til forslagets bestemmelser

Artikel 1

Formålet med direktivet om deponering af affald er at indføre foranstaltninger, procedurer og retningslinjer for at forebygge eller i videst mulig omfang begrænse miljøbelastningen fra affaldsdeponering, herunder navnlig forurening af overfladevand, grundvand, jordbund og luft, samt de risici, affaldsdeponering indebærer for menneskers sundhed.

Artikel 2

Denne artikel indeholder definitioner. De forskellige affaldskategorier (herunder dagrenovation, farligt og ufarligt affald og inert affald) og deponeringsanlæg defineres, og der gives definitioner på behandling af affald, perkolat, gas fra deponeringsanlæg, eluat, operatør, bionedbrydeligt affald, indehaver, ansøger, kompetent myndighed og flydende affald.

Artikel 3

Denne artikel definerer direktivets anvendelsesområde og undtager herfra spredning af slam (herunder kloakslam og klapmateriale), anvendelse af inert affald (der er egnet til terrænregulerings-/retablerings- og opfyldningsarbejder eller til byggeformål), deponering af klapmateriale langs mindre vandløb og deponering af ikke-forurenet jord.

Artikel 4

Deponeringsanlæg er opdelt i 3 kategorier: for farligt affald, for ufarligt affald og for inert affald.

Artikel 5

for the year 2000, Coopers & Lybrand, 1996.

Cost-benefit analyse af forskellige behandlingssystemer for dagrenovation: mål og midler for år 2000

Af hensyn til miljøet fastsættes der en ensartet procedure for modtagelse af affald, baseret på klassificering af affald, der kan accepteres på de forskellige kategorier af deponeringsanlæg. De typer affald, som ikke må modtages på et deponeringsanlæg, er følgende:

- alt bionedbrydeligt affald (der er fastsat reduktionsmål for 2002, 2005 og 2010)
- flydende affald
- antændeligt eller let antændeligt affald
- eksplosivt eller brandnærende affald
- smittefarligt affald fra hospitaler, klinikker m.v.
- brugte dæk (undtagen cykeldæk og dæk med en diameter over 1400mm)
- andet affald, som ikke opfylder kriterierne for modtagelse i bilag II.

I artikel 5 hedder det endvidere, at det ikke er tilladt at fortynde affald med det formål at opfylde kriterierne for modtagelse af affald, men affald kan behandles med henblik på konsolidering eller stabilisering.

Artikel 6

I artikel 6 hedder det, at medlemsstaterne skal sørge for følgende:

- alt affald skal behandles, inden det deponeres,
- kun farligt affald, der opfylder kriterierne i bilag II, må deponeres på deponeringsanlæg for farligt affald,
- deponeringsanlæg for ufarligt affald kan anvendes til dagrenovation og ufarligt affald
- deponeringsanlæg for inert affald må kun anvendes til inert affald.

Artikel 7

I overensstemmelse med de generelle godkendelseskrav, der allerede er fastsat i direktiv 75/442/EØF, er det nødvendigt at indføre en særlig godkendelsesprocedure. En ansøgning om godkendelse af et deponeringsanlæg skal mindst indeholde oplysninger om følgende:

- ansøgerens identitet
- arten og mængden af affald
- deponeringsanlæggets kapacitet
- en beskrivelse af de hydrogeologiske og geologiske forhold på deponeringsanlægget
- metoderne til forureningsforebyggelse
- en driftsplan
- en plan for nedlukning og efterbehandling
- en miljøvurdering
- sikkerhedsstillelse fra ansøgeren.

Artikel 8

I henhold til godkendelsesbetingelserne skal medlemsstaterne sørge for følgende:

- anlægsprojektet opfylder direktivets krav
- ledelsen af deponeringsanlægget varetages af en teknisk kompetent person
- ansøgeren har eller vil træffe passende forholdsregler
- anlægsprojektet er i overensstemmelse med den relevante affaldshåndteringsplan
- den kompetente myndighed aflægger anlægget et kontrolbesøg, inden deponering påbegyndes.

Artikel 9

Godkendelsen skal indeholde:

- en beskrivelse af deponeringsanlæggets kategori

- en liste over nærmere definerede affaldstyper og -mængder
- kravene til deponeringsanlæggets klargøring og drift
- oplysninger om overvågnings- og kontrolprocedurer
- oplysninger om ansøgerens forpligtelse til mindst en gang om året at aflægge beretning til den kompetente myndighed om de deponerede affaldstyper og mængder
- resultaterne af overvågningsprogrammet.

Artikel 10

I artikel 10 hedder det, at prisen for deponering skal dække samtlige omkostninger ved etablering og drift af deponeringsanlægget, herunder efterbehandling og nedlukning, hvorfor gebyrerne bør afspejle de faktiske omkostninger ved et deponeringsanlæg i hele dets levetid.

Artikel 11

Med hensyn til modtagelsesprocedurerne skal medlemsstaterne træffe foranstaltninger til at sikre følgende:

- indehaveren eller operatøren skal kunne dokumentere, at det pågældende affald kan modtages på anlægget
- modtagelsesprocedurerne skal overholdes af operatøren (kontrol af affaldspapirerne, visuel inspektion af affaldet ved indgangen, registrering af det deponerede affald med angivelse af mængde og egenskaber)
- operatøren skal altid kunne forelægge skriftlig attestation
- hvis affald ikke godtages på et givet deponeringsanlæg, skal operatøren underrette den kompetente myndighed herom.

Artikel 12

I denne artikel erkendes det, at der er behov for fælles kontrol- og overvågningsprocedurer til påvisning af eventuel miljøbelastning fra deponeringsanlægget. I dette øjemed træffer medlemsstaterne foranstaltninger til at sikre følgende:

- operatøren for et deponeringsanlæg gennemfører et kontrol- og overvågningsprogram (anført i bilag III)
- operatøren underretter den kompetente myndighed om enhver betydelig miljøskade, der afsløres som følge af kontrol- og overvågningsprocedurerne
- analyser udført af kompetente laboratorier.

Artikel 13

Med hensyn til nedlukningsprocedurerne skal medlemsstaterne sørge for følgende:

- nedlukningsproceduren for et deponeringsanlæg kan først begyndes, når de relevante betingelser i godkendelsen er opfyldt, samt når der foreligger tilladelse fra den kompetente myndighed efter anmodning fra operatøren, eller når den kompetente myndighed træffer begrundet beslutning herom
- et deponeringsanlæg kan kun betragtes som endeligt nedlukket, når den kompetente myndighed har foretaget en afsluttende inspektion på stedet
- efter nedlukning er operatøren ansvarlig for vedligeholdelse af anlægget, overvågning og analyse af gasemissioner, kontrol med perkolat fra anlægget og ned i grundvandet, så længe den kompetente myndighed finder, at deponeringsanlægget er forbundet med risiko for miljøet.

Artikel 14

Med hensyn til bestående deponeringsanlæg skal medlemsstaterne sørge for, at deponeringsanlæg, som allerede er i drift, ikke må fortsætte driften, medmindre operatøren senest tre år efter direktivets ikrafttræden forelægger en overgangsplan for anlægget. Efter forelæggelsen af denne plan skal de kompetente myndigheder træffe endelig afgørelse om, hvorvidt driften kan fortsætte. På grundlag af den godkendte overgangsplan skal den kompetente myndighed fastsætte en overgangsperiode til gennemførelse af planen. Planen skal være gennemført senest 5 år efter direktivets ikrafttræden. Senest to år efter direktivets gennemførelse finder artikel 4, 5, 6 og 11 samt bilag II anvendelse på deponeringsanlæg for farligt affald.

Artikel 15

Denne artikel indeholder bestemmelser om, at medlemsstaterne skal tilsende Kommissionen en beretning om direktivets gennemførelse hvert tredje år.

Artikel 16

Ændringer til tilpasning af direktivets bilag til den videnskabelige og tekniske udvikling og standardiseringsforslag vedrørende affaldsdeponering vedtages efter proceduren i artikel 18 i direktiv 75/442/EØF og i artikel 17 i nærværende direktiv.

Artikel 17

Denne artikel indeholder udvalgsprocedurerne. Udvalgsprocedurerne skal følge de procedurer, der er henvist til i Rådets afgørelse 87/373/EØF, artikel 2, procedure III a).

Artikel 18

De nødvendige love og administrative bestemmelser til efterkommelse af direktivet skal træde i kraft senest den 30. juni 2000.

FORSLAG TIL

RÅDETS DIREKTIV

om deponering af affald

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 130 S, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁵⁾

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁶⁾

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C⁷⁾, og

⁵⁾ EFT nr. ...

⁶⁾ EFT nr. ...

⁷⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af

ud fra følgende betragtninger:

I resolutionen af 7. maj 1990 om affaldspolitik stiller Rådet sig positivt til meddelelsen om en EF-strategi og opfordrer Kommissionen til at fremsætte forslag til kriterier og standarder for affaldsbortskaffelse ved deponering;

i Rådets resolution af 9. december 1996 hedder det, at affaldsdeponering i fremtiden skal foregå på sikre og kontrollerede vilkår i hele Fællesskabet;

forebyggelse af affaldsdannelse, genvinding og genanvendelse af affald samt anvendelse af genvundne materialer og genvunden energi bør fremmes for at skåne naturressourcerne og fremme rationel arealanvendelse;

deponering på affaldsdeponeringsanlæg bør ligesom al anden affaldsbehandling kontrolleres og forvaltes hensigtsmæssigt med henblik på at forebygge eller begrænse eventuelle negative virkninger på miljøet og risici for menneskers sundhed;

der må træffes passende forholdsregler for at undgå, at affald efterlades, dumpes eller deponeres ukontrolleret; med henblik herpå skal deponeringsanlæggene kunne kontrolleres for de stoffer, det deponerede affald indeholder, og disse stoffers reaktioner skal så vidt muligt være forudsigelige;

både mængden og giftigheden af det affald, der skal deponeres, skal om nødvendigt nedbringes, og med henblik herpå bør forudgående behandling fremmes til sikring af, at deponering finder sted i overensstemmelse med målene i dette direktiv;

medlemsstaterne bør være i stand til at efterleve princippet om geografisk nærhed og princippet om tilstrækkelig egenkapacitet for bortskaffelse af deres affald på fællesskabsplan og nationalt plan i overensstemmelse med Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om

affald ⁸⁾; det er nødvendigt at fremme opfyldelsen af målene i dette direktiv gennem oprettelse af et integreret og fyldestgørende net af bortskaffelsesanlæg baseret på et højt miljøbeskyttelsesniveau;

⁸⁾ EFT nr. L 25.07.1975, s. 39. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens beslutning 94/3/EF (EFT nr. L 5 af 7.1.1994, s. 15).

uligheder mellem de tekniske standarder for affaldsbortskaffelse ved deponering og forskelle i omkostningerne i tilknytning hertil kan medføre, at affald i stigende grad søges deponeret i anlæg med et lavt miljøbeskyttelsesniveau, hvilket kan skabe en alvorlig trussel for miljøet som følge af unødigt lang transport af affaldet og uhensigtsmæssig deponeringspraksis;

det er derfor nødvendigt at foreskrive tekniske standarder på fællesskabsplan for affaldsdeponering med henblik på at beskytte, bevare og forbedre miljøkvaliteten i Fællesskabet;

det er nødvendigt klart at angive, hvilke krav der bør gælde for deponeringsanlæg med hensyn til lokalisering, indretning, drift, kontrol, nedlukning samt forebyggende foranstaltninger og beskyttelsesforanstaltninger mod skader på miljøet såvel på kort som på lang sigt, herunder navnlig foranstaltninger mod forurening af grundvandet forårsaget af perkolatnedsivning i jorden;

på baggrund af ovenstående er det nødvendigt klart at definere, hvilke kategorier af deponeringsanlæg der skal tages i betragtning, samt hvilke typer affald der kan accepteres på de forskellige kategorier af deponeringsanlæg;

med henblik på at reducere den globale opvarmning må der træffes foranstaltninger til at mindske produktionen af metan fra deponeringsanlæg ved at begrænse deponering af organisk affald og indføre krav om kontrol med gas fra deponeringsanlæg;

foranstaltninger til af forebygge deponering af organisk affald tager også sigte på at fremme særskilt indsamling af organisk affald, sortering i almindelighed, genanvendelse og genvinding;

affald skal behandles, inden det deponeres; formålet hermed er at mindske affaldets volumen og gøre det mindre farligt, at gøre det nemmere at håndtere samt at fremme genanvendelse; definitionen på behandling omfatter sortering;

som følge af de særlige karakteristika ved deponering som bortskaffelsesform er det nødvendigt at indføre en specifik godkendelsesprocedure for alle kategorier af deponeringsanlæg i overensstemmelse med de generelle godkendelseskrav, der er fastsat i direktiv 75/442/EØF, og de generelle krav i direktiv 96/61/EF om integreret forureningsforebyggelse og -bekæmpelse⁹⁾; inden et deponeringsanlæg tages i brug, skal det i forbindelse med en inspektion foretaget af den ansvarlige myndighed kontrolleres, om anlægget er i overensstemmelse med godkendelsen;

det skal i hvert enkelt tilfælde kontrolleres, om affaldet kan deponeres på det deponeringsanlæg, det er bestemt for;

for at forebygge skader på miljøet er det nødvendigt at indføre en ensartet procedure for affaldsmodtagelse på grundlag af en procedure for klassificering af affald, der kan accepteres på de forskellige kategorier af deponeringsanlæg; denne procedure skal navnlig omfatte standardiserede grænseværdier; med henblik herpå må der - tilstrækkelig hurtigt til, at det kan lade gennemførelsen af dette direktiv - indføres et sammenhængende og standardiseret identifikations-, prøvetagnings- og analysesystem; modtagelseskriterierne skal være særlig præcise for så vidt angår inert affald;

indtil disse analysemetoder eller de for identifikationen nødvendige grænseværdier er indført, kan medlemsstaterne med henblik på anvendelsen af dette direktiv på nationalt plan bevare eller udforme lister over, hvilket affald der kan eller ikke kan accepteres på deponeringsanlæg, eller fastsætte kriterier, herunder bl.a. grænseværdier, svarende til dette direktivs kriterier for den ensartede modtagelsesprocedure;

det er nødvendigt at indføre fælles kontrolprocedurer i drifts- og efterbehandlingsfaserne for et deponeringsanlæg med henblik på at påvise eventuelle negative virkninger på miljøet, som skyldes deponeringsanlægget, og træffe passende udbedrende foranstaltninger;

⁹⁾ EFT nr. 257 af 10.10.1996, s. 26

det er nødvendigt at fastsætte, hvornår og hvordan et deponeringsanlæg bør lukkes, og definere operatørens forpligtelser og ansvar i efterbehandlingsperioden;

der bør gives regler for vilkårene for den fremtidige drift af bestående deponeringsanlæg med henblik på inden for en nærmere fastsat frist at træffe de nødvendige foranstaltninger for deres tilpasning til dette direktiv på grundlag af en overgangsplan for anlægget;

operatøren bør i form af en sikkerhedsstillelse eller en tilsvarende garanti sikre, at de forpligtelser, der følger af godkendelsen, opfyldes, herunder forpligtelserne i tilknytning til nedlukningsproceduren og efterbehandlingen af anlægget;

princippet om, at forureneren betaler, kræver, at der tages hensyn til eventuelle miljøskader forårsaget af deponeringsanlæg; derfor skal det sikres, at priserne for affaldsbortskaffelse ved deponering fastsættes således, at de dækker alle udgifter til etablering og drift af deponeringsanlægget, herunder så vidt muligt den sikkerhedsstillelse eller tilsvarende, som operatøren skal råde over, og omkostningerne i forbindelse med nedlukning og eventuel efterbehandling af anlægget efter nedlukningen; herved sikres det, at priserne afspejler de faktiske omkostninger for hele deponeringsanlæggets levetid, og at samfundet ikke belastes med disse udgifter;

det er nødvendigt at sikre, at direktivets gennemførelsesbestemmelser anvendes korrekt i hele Fællesskabet, og at deponeringsanlægsoperatører og -personale har et uddannelses- og kundskabsniveau, som giver dem den fornødne kompetence;

Kommissionen skal - efter udvalgsproceduren i artikel 18 i direktiv 75/442/EØF - sørge for, at der indføres en ensartet affaldsmodtagelsesprocedure og en ensartet klassificering af affald, der kan accepteres på deponeringsanlæg;

bilagene til dette direktiv skal tilpasses til den videnskabelige og tekniske udvikling, og metoderne for overvågning, prøveudtagning og analyse skal standardiseres efter samme udvalgsprocedure;

medlemsstaterne aflægger regelmæssigt beretning for Kommissionen om anvendelsen af dette direktiv -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktivets generelle mål

Formålet med dette direktiv er at opfylde kravene i direktiv 75/442/EØF, særlig artikel 3 og 4, gennem foranstaltninger, procedurer og retningslinjer, der tager sigte på at forebygge eller i videst muligt omfang begrænse miljøbelastningen fra affaldsdeponering, herunder navnlig forurening af overfladevand, grundvand, jordbund og luft samt de heraf følgende risici for menneskers sundhed.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "affald": ethvert stof eller enhver genstand, som er omfattet af direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EØF;

b) "dagrenovation": husholdningsaffald og affald fra handels- og kontorvirksomhed, industri og institutioner samt andet affald, der ifølge sin natur og sammensætning kan sidestilles med husholdningsaffald;

c) "farligt affald": affald, der er omfattet af Rådets beslutning 94/904/EF¹⁰⁾ om udarbejdelse af en liste over farligt affald i henhold til artikel 1, stk. 4, i Rådets direktiv 91/689/EØF om farligt affald¹¹⁾ ;

d) "ufarligt affald": affald, som ikke er omfattet af litra c);

e) "inert affald": affald, der ikke undergår signifikante fysiske, kemiske eller biologiske forandringer. Inert affald er hverken opløseligt eller brændbart eller på anden måde fysisk eller kemisk reaktivt; det er ikke bionedbrydeligt og har ingen negativ indflydelse på andet materiale, det kommer i berøring med, på en sådan måde, at det kan forurene miljøet eller skade menneskers sundhed. Affaldets samlede perkolatafgivelse og indhold af forurenende stoffer og perkolatets økotoxicitet skal være af ubetydeligt omfang;

f) "deponeringsanlæg": et affaldsbortskaffelsesanlæg til deponering af affald på eller i jorden, herunder interne affaldsbortskaffelsesanlæg (dvs. deponeringsanlæg, hvor affaldsproducenten deponerer eget affald på produktionsstedet), men ikke anlæg, hvor affald læsses af til forbehandling inden videre transport med henblik på genanvendelse, behandling eller bortskaffelse andetsteds, samt kontrolleret midlertidig (dvs. højst 1 år) opbevaring af affald forud for genanvendelse, behandling eller bortskaffelse;

¹⁰⁾ EFT nr. L 356 af 31.12.1994, s. 14.

¹¹⁾ EFT nr. L 377 af 31.12.1991, s. 20. Direktivet er ændret ved direktiv 94/31/EF (EFT nr. L 168 af 2.7.1994, s. 28).

- g) "behandling": de fysiske, kemiske eller biologiske processer, herunder sortering, hvorved affaldets egenskaber ændres med det formål at mindske dets omfang eller farlighed, gøre håndteringen lettere eller fremme genanvendelse;
- h) "perkolat": væske, der siver ned gennem det deponerede affald, og som udledes fra eller er indeholdt i et deponeringsanlæg;
- i) "gas fra deponeringsanlæg": alle gasser, der dannes i deponeret affald;
- j) "eluat": den opløsning, en simuleret laboratorieprøve for udvaskning resulterer i;
- k) "operatør": fysisk eller juridisk person, der har ansvaret for et deponeringsanlæg i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor deponeringsanlægget er beliggende; der kan være tale om forskellige personer fra klargørings- til efterbehandlingsfasen;
- l) "bionedbrydeligt affald": affald, der kan nedbrydes under anaerobe eller aerobe forhold;
- m) "indehaver": producenten af affaldet eller den fysiske eller juridiske person, der er i besiddelse af affaldet;
- n) "ansøger": en person, der ansøger om en deponeringsanlægsgodkendelse i medfør af dette direktiv;
- o) "kompetent myndighed": den myndighed, som medlemsstaten udpeger som ansvarlig for at opfylde de forpligtelser, der følger af dette direktiv;
- p) "flydende affald": affald i flydende form, herunder spildevand, men ikke slam.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1) Medlemsstaterne anvender dette direktiv på deponeringsanlæg som defineret i artikel 2, litra f). Anvendelsen af bestemmelserne i dette direktiv indskrænker ikke anvendelsen af bestemmelserne i direktiv 96/61/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening.

2) Uden at dette indskrænker anvendelsen af gældende fællesskabslovgivning, er følgende undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde:

- spredning af slam, herunder kloakslam og klapmateriale, og tilsvarende materiale på jorden med henblik på gødskning eller jordforbedring;
- anvendelse af dertil egnet inert affald til terrænregulerings-/retablerings- og opfyldningsarbejde eller til byggeformål;
- deponering af klapmateriale langs mindre vandløb, hvorfra det er opgravet;
- deponering af ikke-forurenet jord eller ufarligt inert materiale fra udvinding af mineraler.

3) Uden at dette indskrænker anvendelsen af direktiv 75/442/EØF, kan medlemsstaterne, efter eget valg, erklære, at dele af eller hele artikel 6, stk. 4, artikel 7, stk. 9, artikel 8, stk. 1, litra c), artikel 10, artikel 11, stk. 1, litra a), b) og c), artikel 12, stk. 1 og 3, bilag I, nr.

3 og 4, bilag II (undtagen pkt. 3, niveau 3 og pkt. 4) og bilag III, nr. 3-5, i dette direktiv ikke finder anvendelse på

- a) deponeringsanlæg for ufarligt eller inert affald med en samlet kapacitet på 10000 tons, der betjener øer, forudsat at det pågældende deponeringsanlæg er det eneste på øen, og forudsat at det udelukkende er bestemt til deponering af affald fra øen;
- b) deponeringsanlæg for ufarligt eller inert affald i isolerede, vanskeligt tilgængelige bebyggelser, forudsat at det pågældende deponeringsanlæg udelukkende er bestemt til deponering af affald fra den pågældende bebyggelse;

ved "isoleret bebyggelse" forstås en bebyggelse

- med højst 500 indbyggere pr. kommune og højst fem indbyggere pr. kvadratkilometer og
- uden adgangsveje, der kan benyttes af tunge erhvervskøretøjer på 3,5 tons og derover, og
- hvor afstanden til det nærmeste byområde med mindst 250 indbyggere pr. kvadratkilometer er mindst 50 km.

Senest to år efter direktivets ikrafttræden meddeler medlemsstaterne Kommissionen en liste over øer og isolerede bebyggelser, der er undtaget fra direktivet. Kommissionen offentliggør listen over øer og isolerede bebyggelser.

Artikel 4

Kategorier af deponeringsanlæg

Hvert deponeringsanlæg klassificeres i en af følgende kategorier:

- deponeringsanlæg for farligt affald
- deponeringsanlæg for ufarligt affald
- deponeringsanlæg for inert affald.

Artikel 5

Affald og affaldsbehandling, som ikke må accepteres med henblik på deponering

- 1) Medlemsstaterne opstiller en national strategi til reduktion af deponering af bionedbrydelig dagrenovation ved dette direktivs ikrafttræden og meddeler Kommissionen denne strategi.

Den samlede mængde bionedbrydelig dagrenovation, der føres til deponering, må ikke overskride følgende mål:

I år 2002 skal bionedbrydelig dagrenovation, der føres til deponering, så vidt muligt være reduceret til 75 vægtprocent af den samlede mængde bionedbrydelig dagrenovation, som blev produceret i 1993.

I år 2005 skal bionedbrydelig dagrenovation, der føres til deponering, så vidt muligt være reduceret til 50 vægtprocent af den samlede mængde bionedbrydelig dagrenovation, som blev produceret i 1993.

I år 2010 skal bionedbrydelig dagrenovation, der føres til deponering, så vidt muligt være reduceret til 25 vægtprocent af den samlede mængde bionedbrydelig dagrenovation, som blev produceret i 1993.

Referenceåret for reduktionen er 1993, da dette er det seneste år, for hvilket der foreligger standardiserede EUROSTAT-data. Senest to år efter dette direktivs ikrafttræden indfører medlemsstaterne ordninger til at overvåge både den samlede mængde dagrenovation, der deponeres, og den bionedbrydelige andel af dette affald. Disse oplysninger stilles til rådighed

for medlemsstaternes og Fællesskabets statistiske instanser, såfremt de behøves til statistiske formål.

2) Medlemsstaterne sikrer, at nedenstående typer affald ikke modtages på et deponeringsanlæg:

- a) Flydende affald, medmindre det er tilladt efter artikel 6, nr. 4. Senest to år efter dette direktivs ikrafttræden fastsætter Kommissionen, efter proceduren i artikel 16, hvilke metoder der skal anvendes til prøvetagning og analyse af flydende affald.
- b) Affald, som under de forhold, der hersker på et deponeringsanlæg, er eksplosivt, ætsende, brandnærende, let antændeligt eller antændeligt, som defineret i bilag III til direktiv 91/689/EØF.
- c) Affald fra hospitaler, klinikker, dyrehospitaler og lignende, der er smittefarligt som defineret i direktiv 91/689/EØF (egenskab H9 i bilag III), og affald, der falder ind under kategori 14 (bilag IA) i samme direktiv.
- d) Hele brugte dæk fra datoen for dette direktivs ikrafttræden og ituskårne brugte dæk fem år efter denne dato (i begge tilfælde med undtagelse af cykeldæk og dæk med en udvendig diameter over 1400 mm).
- e) Enhver anden type affald, der ikke opfylder de kriterier for modtagelse, der er fastsat i overensstemmelse med bilag II.

Medlemsstaterne sikrer, at

3) det forbydes at fortynde eller blande affald med det ene formål at opfylde kriterierne for modtagelse af affald;

- 4) farligt affald, med tilladelse fra den kompetente myndighed og i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i direktiv 91/689/EØF, kan behandles med henblik på konsolidering eller stabilisering.

Artikel 6

Affaldstyper, der kan modtages i de forskellige
kategorier af deponeringsanlæg

Medlemsstaterne sørger for følgende:

- 1) Kun affald, der har været underkastet behandling, må deponeres.
- 2) Kun farligt affald, der opfylder de kriterier, der er fastsat i overensstemmelse med bilag II, må deponeres på deponeringsanlæg for farligt affald.
- 3) Deponeringsanlæg for ufarligt affald kan anvendes til:
 - a) dagrenovation;
 - b) ufarligt affald af enhver anden oprindelse.

- 4) Deponeringsanlæg for inert affald må kun anvendes til inert affald.

Artikel 7

Godkendelsesansøgning

Medlemsstaterne sikrer, at en ansøgning om godkendelse af et deponeringsanlæg mindst indeholder oplysninger om følgende:

- 1) ansøgerens identitet samt operatørens identitet, hvis forskellig herfra
- 2) arten og den samlede mængde af det affald, der skal deponeres
- 3) deponeringsanlæggets påtænkte kapacitet
- 4) beskrivelse af deponeringsanlægget, herunder de hydrologiske og geologiske forhold
- 5) påtænkte metoder til forureningsforebyggelse og -bekæmpelse
- 6) påtænkt drifts-, overvågnings- og kontrolplan

- 7) påtænkt plan for nedluknings- og efterbehandlingsprocedurer
- 8) hvis der kræves en miljøvurdering i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ¹²⁾: de oplysninger, som bygherren har afgivet i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 5
- 9) sikkerhedsstillelse fra ansøgeren eller andre tilsvarende forholdsregler i henhold til artikel 8, nr. 1, litra c).

Efter godkendelse af en godkendelsesansøgning stilles disse oplysninger til rådighed for medlemsstaternes og Fællesskabets statistiske instanser, såfremt de behøves til statistiske formål.

Artikel 8

Godkendelsesbetingelser

Medlemsstaterne sørger for følgende:

- 1) Den kompetente myndighed godkender kun et deponeringsanlæg, hvis den har vished for,

¹²⁾ EFT nr. L 175 af 5.7.1985, s. 40.

- a) at projektet opfylder alle kravene i dette direktiv, herunder bilagene;
 - b) at den person, der forestår ledelsen af deponeringsanlægget, er teknisk kompetent, og at faglig og teknisk oplæring og uddannelse af deponeringsanlægsoperatører og -personale er sikret;
 - c) at ansøgeren på grundlag af nærmere bestemmelser, der fastsættes af medlemsstaterne, på tidspunktet for modtagelsen af godkendelsen har truffet eller vil træffe passende forholdsregler i form af sikkerhedsstillelse eller tilsvarende (f.eks. bankgaranti) med henblik på at sikre, at de forpligtelser (herunder foranstaltninger til efterbehandling), som følger af den i henhold til direktivet udstedte godkendelse, opfyldes, og at nedlukningsprocedurerne i artikel 13 følges. Denne sikkerhed tilbageholdes, så længe anlægget er genstand for vedligeholdelse og efterbehandling i overensstemmelse med artikel 13, nr. 4;
 - d) at projektet er i overensstemmelse med den eller de relevante affaldshåndteringsplan(er), der er nævnt i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF.
- 2) Inden deponering påbegyndes, aflægger den kompetente myndighed et kontrolbesøg på anlægget for at sikre sig, at det opfylder de relevante godkendelsesbetingelser. Dette kan på ingen måde begrænse operatørens ansvar i henhold til godkendelsesbetingelserne.

Artikel 9

Godkendelsens indhold

Som supplerings og nærmere specificering af kravene i artikel 9 i direktiv 75/442/EØF skal godkendelser af deponeringsanlæg mindst indeholde følgende angivelser:

- a) deponeringsanlæggets kategori;

- b) en liste over de nærmere definerede affaldstyper og -mængder, som det er tilladt at deponere på anlægget;
- c) kravene til deponeringsanlæggets klargøring og drift samt overvågnings- og kontrolprocedurer, herunder om muligt beredskabsplaner (bilag III, punkt 4.B) samt midlertidige krav til nedlukning og efterbehandling;
- d) en forpligtelse for ansøgeren til mindst én gang om året at aflægge beretning til den kompetente myndighed om de deponerede affaldstyper og -mængder og om resultaterne af overvågningsprogrammet i henhold til artikel 12 og 13 samt bilag III.

Artikel 10

Omkostninger ved affaldsdeponering

Medlemsstaterne sikrer, at den mindstepris, som alle offentlige og private operatører skal forlange for deponering af en hvilken som helst affaldstype mindst dækker samtlige omkostninger ved etablering og drift af deponeringsanlægget, herunder så vidt muligt omkostningerne i forbindelse med sikkerhedsstillelse som omhandlet i artikel 8, nr. 1, litra c), og de anslåede omkostninger ved deponeringsanlæggets nedlukning samt efterbehandling i en periode på mindst 50 år. Medlemsstaterne sikrer gennemsigtighed i indsamling og anvendelse af eventuelle oplysninger om omkostningerne.

Artikel 11

Procedurer for modtagelse af affald

- 1) Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til, at følgende sikres forud for modtagelse af affald på et deponeringsanlæg:
 - a) Indehaveren eller operatøren skal inden eller på leveringstidspunktet eller på tidspunktet for den første af en række leverancer, hvis der er tale om samme type affald, med de relevante papirer kunne dokumentere, at affaldet kan modtages på anlægget i overensstemmelse med betingelserne i godkendelsen, og at det opfylder kriterierne for modtagelse af affald i bilag II.
 - b) Operatøren skal overholde følgende modtagelsesprocedurer:
 - kontrol af affaldspapirerne, herunder dokumenter i henhold til artikel 5, stk. 3, direktiv 91/689/EØF og, alt efter omstændighederne, dokumenter i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab¹³⁾
 - visuel inspektion af affaldet ved indgangen og på aflæsestedet samt, hvis det er relevant, efterprøvning af, om affaldet er i overensstemmelse med den beskrivelse, som indehaveren har anført i sine papirer. Hvis det er nødvendigt at udtage stikprøver med henblik på gennemførelse af bilag II, punkt 3, niveau 3, skal analyseresultaterne opbevares og prøvetagningen foretages i overensstemmelse med bilag II, punkt 5. Prøverne skal om muligt opbevares mindst én måned;
 - registrering af det deponerede affald med angivelse af mængde, egenskaber og oprindelse, leveringsdato, producent eller, for dagrenovation, indsamler og, for farligt affald, den nøjagtige placering på deponeringsanlægget. Disse oplysninger stilles til rådighed for medlemsstaternes og Fællesskabets statistiske instanser, såfremt de behøves til statistiske formål.

¹³⁾ EFT nr. L 30 af 6.2.1993, s. 1. Forordningen er ændret ved Kommissionens beslutning 94/721/EF (EFT nr. L 288 af 9.11.1994, s. 36).

- c) Deponeringsanlæggets operatør skal altid kunne forelægge skriftlig attestation for hver leverance, der er modtaget på anlægget.
 - d) I tilfælde af at affald ikke modtages på et givet deponeringsanlæg, skal operatøren, uanset bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 259/93, underrette den kompetente myndighed om, at det pågældende affald ikke har kunnet modtages.
- 2) For deponeringsanlæg, der er undtaget fra dette direktiv i medfør af artikel 3, stk. 3, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre
- regelmæssig visuel inspektion af affaldet på deponeringsstedet til sikring af, at kun ufarligt eller inert affald fra øen eller den isolerede bebyggelse modtages i anlægget;
 - at der føres et register over de deponerede mængder affald.

Artikel 12

Kontrol- og overvågningsprocedurer i forbindelse med drift

Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at kontrol- og overvågningsprocedurerne under driften mindst opfylder følgende krav:

- 1) Operatøren for et deponeringsanlæg gennemfører et kontrol- og overvågningsprogram under deponeringsanlæggets drift, som anført i bilag III.
- 2) Operatøren underretter den kompetente myndighed om enhver betydelig miljøskade, der afsløres gennem kontrol- og overvågningsprocedurerne, og han efterkommer vedkommende myndigheds afgørelse vedrørende arten af og tidspunktet for de udbedrende foranstaltninger, der skal træffes. Disse foranstaltninger træffes for operatørens regning.

Med mellemrum, der fastsættes af den kompetente myndighed, og under alle omstændigheder mindst ved udgangen af hvert kalenderår indberetter operatøren, på grundlag af aggregerede data, samtlige overvågningsresultater til myndighederne; på grundlag heraf kan myndighederne fastslå, om driften er i overensstemmelse med godkendelsesbetingelserne, og samtidig indhente øget viden om affaldets adfærd på deponeringsanlæggene.

- 3) Kvalitetskontrollen med de analyser, der gennemføres i forbindelse med kontrol- og overvågningsprocedurerne, og/eller de analyser, der er omhandlet i artikel 11, nr. 2, litra b), varetages af kompetente laboratorier.

Artikel 13

Nedlukningsprocedure

Medlemsstaterne sørger for, at følgende finder sted i overensstemmelse med godkendelsesbetingelserne:

- 1) Nedlukningsproceduren for et deponeringsanlæg eller en del deraf indledes:
 - a) når de relevante betingelser i godkendelsen er opfyldt, eller
 - b) med tilladelse fra den kompetente myndighed efter anmodning fra operatøren, eller
 - c) når den kompetente myndighed træffer begrundet beslutning herom.
- 2) Et deponeringsanlæg eller en del deraf kan kun betragtes som endeligt nedlukket, når den kompetente myndighed har udført en afsluttende inspektion på stedet og har vurderet alle operatørens beretninger og meddelt denne tilladelse til nedlukningen. Dette begrænser på ingen måde operatørens ansvar i henhold til godkendelsesbetingelserne.
- 3) Når deponeringsanlægget er nedlukket endeligt, er operatøren ansvarlig for vedligeholdelse, overvågning og kontrol i efterbehandlingsfasen, så længe den kompetente myndighed kræver det under hensyntagen til, hvor længe deponeringsanlægget er forbundet med risici.

Operatøren underretter den kompetente myndighed om enhver betydelig miljøskade, der afsløres gennem kontrolprocedurene, og efterkommer vedkommende myndigheds

afgørelse vedrørende arten af og tidspunktet for de udbedrende foranstaltninger, der skal træffes.

- 4) Så længe den kompetente myndighed skønner, at deponeringsanlægget kan indebære fare for miljøet, er deponeringsanlæggets operatør ansvarlig for overvågning og analyse af gas og perkolat fra deponeringsanlægget og af grundvandsforholdene i nærheden af deponeringsanlægget i overensstemmelse med bilag III.

Artikel 14

Bestående deponeringsanlæg

Medlemsstaterne sørger for, at deponeringsanlæg, som allerede er godkendt eller i drift på tidspunktet for dette direktivs gennemførelse, kun må fortsætte driften, hvis nedennævnte skridt gennemføres snarest muligt og senest fem år efter direktivets ikrafttræden:

- 1) Senest tre år efter dette direktivs ikrafttræden udarbejder operatøren af et deponeringsanlæg og forelægger den kompetente myndighed til godkendelse en overgangsplan for anlægget, som omfatter de i artikel 8 nævnte forhold samt eventuelle udbedrende foranstaltninger, som operatøren finder nødvendige.

Finder den kompetente myndighed efter at have vurderet deponeringsanlæggets miljøvirkninger, at anlægget opfylder kravene i artikel 1, kan det være unødvendigt at iværksætte udbedrende foranstaltninger.

Operatøren af et deponeringsanlæg træffer de fornødne foranstaltninger til at opfylde kravene i bilag I, pkt. 4, i dette direktiv. Foranstaltningerne skal gennemføres senest fem år efter dette direktivs ikrafttræden.

- 2) Efter at have fået overgangsplanen forelagt træffer den kompetente myndighed, på grundlag af overgangsplanen og bestemmelserne i dette direktiv, endelig afgørelse om, hvorvidt driften kan fortsætte. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til, at deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med artikel 8, nedlukkes hurtigst muligt ifølge artikel 7, nr. 7, og artikel 13.
- 3) På grundlag af en godkendt overgangsplan for et deponeringsanlæg giver myndighederne tilladelse til det nødvendige arbejde og fastsætter en overgangsperiode til gennemførelse af planen. Planen skal være gennemført senest fem år efter dette direktivs ikrafttræden.
- 4) Senest to år efter dette direktivs gennemførelse finder artikel 4, 5, 6 og 11 samt bilag II anvendelse på deponeringsanlæg for farligt affald.

Artikel 15

Indberetningspligt

Hvert tredje år sender medlemsstaterne Kommissionen en beretning om direktivets gennemførelse. Beretningen udarbejdes på grundlag af et spørgeskema eller et forlæg, der er udarbejdet af Kommissionen efter proceduren i artikel 6 i direktiv 91/692/EØF ¹⁴⁾. Spørgeskemaet eller forlægget sendes til medlemsstaterne seks måneder inden begyndelsen af den periode, som beretningen dækker. Beretningen sendes til Kommissionen senest ni måneder efter udløbet af den treårsperiode, den dækker.

Kommissionen offentliggør en fællesskabsrapport om direktivets gennemførelse senest ni måneder efter, at den har modtaget medlemsstaternes beretninger.

¹⁴⁾ EFT nr. L 377 af 31.12.1991, s. 48.

Artikel 16

Udvalg

De nødvendige ændringer til tilpasning af dette direktivs bilag til den videnskabelige og tekniske udvikling og forslag til standardisering af kontrol-, prøvetagnings- og analysemetoder i forbindelse med affaldsdeponering vedtages efter proceduren i artikel 18 i direktiv 75/442/EØF og efter proceduren i artikel 17 i nærværende direktiv. Forslag til standardisering af kontrol-, prøvetagnings- og analysemetoder som omhandlet i bilagene til dette direktiv vedtages af Kommissionen, med bistand fra udvalget, senest to år efter dette direktivs ikrafttræden.

Kommissionen vedtager, med bistand fra udvalget, bestemmelser om harmonisering og regelmæssig fremsendelse af de i artikel 5, 7 og 11 omhandlede statistiske oplysninger senest to år efter direktivet ikrafttræden og om nødvendigt om ændring af disse bestemmelser.

Artikel 17

Udvalgsprocedurer

Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanter for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ved udløbet af en frist, som fastsættes i hver enkelt retsakt, der skal vedtages af Rådet i henhold til dette stykke, men som under ingen omstændigheder kan være på over tre måneder regnet fra forslagens forelæggelse for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 18

Gennemførelse

1) Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 30. juni 2000. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2) Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 20

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

BILAG I

GENERELLE KRAV TIL ALLE KATEGORIER AF DEPONERINGSANLÆG

1. Beliggenhed

1.1 Ved lokalisering af et deponeringsanlæg skal der tages hensyn til:

- a) afstanden fra deponeringsanlæggets afgrænsning til bolig- og rekreationsområder, vandveje, vandområder og landbrugs- og byområder, idet afstanden til boligområder skal være

mindst 0,5 km for deponeringsanlæg for dagrenovation

og mindst 2 km for deponeringsanlæg for farligt affald;
- b) forekomsten af grundvand, kystnære vandområder eller fredede arealer i området
- c) områdets geologiske og hydrogeologiske forhold
- d) risikoen for oversvømmelse, sætning, jordskred eller laviner på anlægget

e) beskyttelse af områdets natur- eller kulturværdier.

1.2 Et deponeringsanlæg kan kun godkendes, hvis dets egenskaber med hensyn til de ovennævnte krav eller de fornødne udbedrende foranstaltninger, efter en eventuel miljøvurdering i henhold til direktiv 85/337/EØF, viser, at deponeringsanlægget ikke indebærer alvorlig miljørisiko.

2. Kontrol med vand og håndtering af perkolat

På grundlag af deponeringsanlæggets karakteristika og de klimatiske forhold træffes der passende foranstaltninger med henblik på:

- at begrænse den mængde vand fra nedbør, som trænger ind i det deponerede affald;
- at undgå, at overfladevand og/eller grundvand trænger ind i det deponerede affald;
- at opsamle forurennet vand og perkolat. Hvis en vurdering, der er foretaget under hensyntagen til deponeringsanlæggets beliggenhed og det affald, der skal modtages, viser, at deponeringsanlægget ikke udgør nogen risiko for miljøet, kan den kompetente myndighed beslutte, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse;
- at behandle forurennet vand og perkolat opsamlet fra deponeringsanlægget, så det opnår en sådan kvalitet, at det kan udledes.

Ovennævnte bestemmelser finder ikke nødvendigvis anvendelse på deponeringsanlæg for inert affald.

3. Beskyttelse af jord og vand

- 3.1. Et deponeringsanlæg skal placeres og udformes således, at det opfylder de nødvendige betingelser for at forhindre forurening af jord, grundvand og overfladevand og sikrer en effektiv opsamling af perkolat i de tilfælde og efter de retningslinjer, der er fastsat i punkt 2. Jord, grundvand og overfladevand beskyttes ved en kombination af en geologisk barriere og en bundmembran i driftsfasen/aktivitetsfasen og ved en kombination af en geologisk barriere og en topmembran i den inaktive fase/efter nedlukning.
- 3.2. Betingelserne for en geologisk barriere er opfyldt, når de geologiske og hydrogeologiske forhold under og omkring deponeringsanlægget har tilstrækkelig svækkelseskapacitet til at afværge en mulig risiko for jord og grundvand.

Deponeringsanlæggets bund og sider skal bestå af et minerallag, der opfylder de krav vedrørende permeabilitet og tykkelse, der som kombineret effekt (K) med hensyn til beskyttelse af jord, grundvand og overfladevand mindst svarer til effekten af følgende krav:

-deponeringsanlæg for farligt affald:

$$K \leq 1.0 \times 10^{-9} \text{ m/s; tykkelse} \geq 5 \text{ m}$$

-deponeringsanlæg for ufarligt affald:

$$K \leq 1.0 \times 10^{-9} \text{ m/s; tykkelse} \geq 1 \text{ m}$$

-deponeringsanlæg for inert affald:

$$K < 1.0 \times 10^{-7} \text{ m/s; tykkelse} \geq 1 \text{ m,}$$

hvor m/s = meter/sekund.

Hvis den geologiske barriere ikke i sig selv opfylder ovennævnte betingelser, kan den udbygges kunstigt og forstærkes på anden måde, således at der opnås en tilsvarende beskyttelse. En kunstig geologisk barriere må ikke have en tykkelse på under 0,5 meter.

- 3.3 Den ovennævnte geologiske barriere skal suppleres med et perkolatsamlings- og forseglingssystem i overensstemmelse med følgende principper til sikring af, at der ved deponeringsanlæggets bund akkumuleres mindst muligt perkolat:

Perkolatopsamling og bundforsegling

DEPONERINGSANLÆGGETS KATEGORI	ufarligt affald	farligt affald
kunstig forseglingsmembran	kræves	kræves
dræningslag $\geq 0,5$ meter	kræves	kræves

Medlemsstaterne kan fastsætte generelle eller specifikke krav til deponeringsanlæg for inert affald og til arten af ovennævnte tekniske midler.

Hvis den kompetente myndighed efter en vurdering af den potentielle miljørisiko mener, at der er behov for at hindre perkolatdannelse, kan der stilles krav om overfladeforsegling. Det anbefales at stille følgende krav til overfladeforseglingen:

DEPONERINGSANLÆGGETS KATEGORI	ufarligt affald	farligt affald
gasafledningslag	kræves	kræves ikke
kunstig forseglingsmembran	kræves ikke	kræves
impermeabelt minerallag	kræves	kræves
dræningslag $\geq 0,5$ meter	kræves	kræves
dækkende jordlag ≥ 1 meter	kræves	kræves

- 3.4. Hvis den kompetente myndighed, på grundlag af en miljørisikovurdering, der navnlig tager hensyn til direktiv 80/68/EØF¹⁵⁾, i overensstemmelse med punkt 2 ("kontrol med vand og håndtering af perkolat") finder, at der ikke er behov for indsamling og behandling af perkolat, eller hvis det er godtgjort, at deponeringen ikke giver anledning til potentiel fare for jord, grundvand eller overfladevand, kan kravene i underpunkt 2 og 3 begrænses i overensstemmelse hermed.

¹⁵⁾ Eft nr. L 20 af 26.1.1980, s. 43. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31.12.1991, s. 48).

- 3.5 Den metode, der skal anvendes til at bestemme permeabilitetskoefficienten for deponeringsanlæg, på stedet og for hele det område, anlægget dækker, skal udvikles og godkendes af det i artikel 16 i dette direktiv omhandlede udvalg.

4. Kontrol med gasser

1. Der træffes passende foranstaltninger for at kontrollere ophobning og udsivning af gasser fra deponeringsanlægget (bilag III).
2. Gasser fra deponeringsanlæg opsamles fra alle deponeringsanlæg, der modtager bionedbrydeligt affald, og behandles og anvendes. Hvis den opsamlede gas ikke kan anvendes til fremstilling af energi, skal den afbrændes.
3. Opsamling, behandling og anvendelse af gas fra deponeringsanlæg i henhold til punkt 4.2 skal ske på en sådan måde, at miljøskader eller miljøforringelse og sundhedsfare begrænses mest muligt.

5. Gener og farer

Der træffes foranstaltninger for at mindske gener og skader fra deponeringsanlægget som følge af:

-emission af lugte og støv

-materialer, der transporteres med vinden

-støj og trafik

-fugle, skadedyr og insekter

-dannelse af aerosoler

-brand.

Deponeringsanlæg skal udstyres på en sådan måde, at snavs fra anlægget ikke spredes til offentlige veje og det omgivende landområde.

6. Stabilitet

Affaldet skal placeres på deponeringsanlægget på en sådan måde, at affaldsmassen og de dertil knyttede strukturers stabilitet sikres, og navnlig således at affaldet ikke skrider. Hvis der opføres en kunstig barriere, skal det, under hensyntagen til deponeringsanlæggets morfologi, sikres, at det geologiske substrat er tilstrækkelig stabilt til at hindre, at sætning forvolder skade på barrieren.

7. Indhegning

Deponeringsanlæg skal omgives af en indhegning, der hindrer fri adgang til anlægget. Portene til anlægget skal holdes aflåst uden for anlæggets åbningstid.

For hvert enkelt anlæg bør kontrol- og adgangssystemet omfatte et program med foranstaltninger til påvisning og forhindring af illegal dumpning af affald.

BILAG II

KRITERIER OG PROCEDURER FOR AFFALDSMODTAGELSE

1. Indledning

Dette bilag indeholder en beskrivelse af:

- de generelle principper for affaldsmodtagelse på de forskellige deponeringsanlægskategorier. Den fremtidige affaldsklassifikationsprocedure bør bygge på disse principper;
- retningslinjer for foreløbige affaldsmodtagelsesprocedurer, der skal følges, indtil der er fastlagt en ensartet procedure for affaldsklassifikation og -modtagelse. Denne procedure skal sammen med de relevante prøvetagningsprocedurer udarbejdes af det i henhold til artikel 16 nedsatte tekniske udvalg.

Det tekniske udvalgs arbejde skal være tilendebragt inden for en frist på tre år fra direktivets vedtagelse og skal gennemføres under hensyntagen til målene i artikel 1 i dette direktiv.

2. Generelle principper

Affaldets sammensætning, perkolatafgivelse, adfærd på lang sigt og generelle egenskaber skal fastslås så nøjagtigt som muligt. Modtagelse af affald på et deponeringsanlæg kan baseres på lister over modtaget eller afvist affald, bestemt ud fra affaldets art og oprindelse, og på analysemetoder og grænseværdier for egenskaberne ved det affald, der skal modtages. De fremtidige procedurer for affaldsmodtagelse, som beskrevet i dette direktiv, skal så vidt muligt baseres på standardiserede affaldsanalysemetoder og grænseværdier for egenskaberne ved det affald, der skal modtages.

Inden fastlæggelsen af disse analysemetoder og grænseværdier skal medlemsstaterne i det mindste udarbejde nationale lister over affald, der skal accepteres eller afvises på de enkelte affaldsanlægskategorier, eller fastlægge de kriterier, affaldet skal opfylde for at blive opført på listerne. Modtagelsen af en affaldstype på et deponeringsanlæg tilhørende en given kategori er betinget af, at affaldstypen er opført på en relevant national liste eller opfylder kriterier, der svarer til dem, der kræves for optagelse på listen. Disse lister eller tilsvarende kriterier samt analysemetoder og grænseværdier skal sendes til Kommissionen inden for en frist på seks måneder fra dette direktivs gennemførelse, eller når de er vedtaget på nationalt plan.

Disse lister eller modtagelseskriterier skal anvendes ved udarbejdelsen af anlægsspecifikke lister, dvs. lister over accepteret affald som specificeret i godkendelsen i henhold til artikel 9.

Kriterierne for optagelse af affald på referencelisterne eller for modtagelse af affald på en kategori af deponeringsanlæg kan bygge på anden lovgivning og/eller på affaldets egenskaber.

Kriterier for modtagelse på en specifik kategori af deponeringsanlæg skal bygge på overvejelser vedrørende:

- beskyttelse af det omgivende miljø (navnlig grundvand og overfladevand);
- beskyttelse af miljøbeskyttelsessystemerne (f.eks. membraner og perkolatbehandlingssystemer);
- beskyttelse af de ønskede affaldsstabiliseringsprocesser på affaldsdeponeringsanlægget;
- beskyttelse mod risici for menneskers sundhed.

Eksempler på kriterier, der bygger på affaldets egenskaber:

- krav om kendskab til den samlede sammensætning;
- begrænsning af mængden af organisk stof i affaldet;
- krav eller begrænsninger vedrørende bionedbrydeligheden af affaldets organiske bestanddele;
- begrænsninger af mængden af nærmere angivne, potentielt farlige/skadelige bestanddele (i relation til de ovennævnte beskyttelseskriterier);
- begrænsninger af den potentielle og forventede perkolatafgivelse fra nærmere angivne, potentielt farlige/skadelige bestanddele (i relation til de ovennævnte beskyttelseskriterier);
- de økotoxikologiske egenskaber ved affaldet og perkolatet herfra.

Modtagelseskriterier, der bygger på affaldets egenskaber, skal generelt være stærkt detaljerede for deponeringsanlæg for inert affald og kan være mindre detaljerede for deponeringsanlæg for ufarligt affald og endnu mindre for deponeringsanlæg for farligt affald som følge af det højere miljøbeskyttelsesniveau for de to sidstnævnte anlægskategorier.

3. Generelle procedurer for testning og modtagelse af affald

Den generelle karakteristik og testning af affald skal bygge på følgende hierarki, der omfatter tre niveauer:

- Niveau 1: Grundlæggende karakteristik. Denne består i en grundig bestemmelse, ved hjælp af standardiserede analyse- og adfærdstestningsmetoder, af affaldets udvaskningsegenskaber på kort og lang sigt og/eller af dets karakteristiske egenskaber.
- Niveau 2: Overensstemmelsestestning. Denne består i regelmæssig testning med enklere standardiserede analyse- og adfærdstestningsmetoder til bestemmelse af, om affaldet er i overensstemmelse med godkendelsesbetingelserne og/eller specifikke referencekriterier. Testene vedrører nøglevariabler og egenskaber, som er identificeret ved den grundlæggende karakteristik.
-

Niveau 3: Kontrol på stedet. Denne kontrol består i hurtige kontrolmetoder til bekræftelse af, at affaldet er det samme som det affald, der er underkastet overensstemmelsestestning og beskrevet i ledsagedokumenterne. Den kan blot bestå i en visuel inspektion af en affaldsmængde før og efter deponering på anlægget.

Før en given affaldstype kan optages på en referenceliste, skal den normalt karakteriseres på niveau 1 og opfylde de relevante kriterier. For at kunne forblive på en anlægsspecifik liste skal en given affaldstype testes regelmæssigt (f.eks. årligt) på niveau 2 og opfylde de relevante kriterier. Alle affaldsmængder, der tilgår deponeringsanlægget, skal undergives kontrol på niveau 3.

Visse affaldstyper kan undtages varigt eller midlertidigt fra testning på niveau 1. En sådan undtagelse kan være begrundet i, at det ikke er praktisk muligt at gennemføre testningen, at der ikke foreligger passende testningsprocedurer og modtagelseskriterier, eller at lovgivningen indeholder andre regler herom.

4. Retningslinjer for foreløbige affaldsmottagelsesprocedurer

Indtil dette bilag er fuldstændigt, er kun niveau 3 obligatorisk, idet niveau 1 og 2 anvendes i den udstrækning, det er muligt. I den foreløbige fase skal affald, der

modtages på et deponeringsanlæg af en givent kategori, enten være opført på en restriktiv national eller anlægsspecifik liste for den pågældende kategori deponeringsanlæg eller opfylde kriterier, der svarer til dem, der kræves for opførelse på listen.

Følgende generelle retningslinjer kan anvendes med henblik på fastsættelse af foreløbige kriterier for affaldsmodtagelse på de tre hovedkategorier af deponeringsanlæg eller for optagelse på de tilsvarende lister:

Deponeringsanlæg for inert affald: kun inert affald som defineret i artikel 2, litra e), kan optages på listen.

Deponeringsanlæg for ufarligt affald: affald, der er omfattet af direktiv 91/689/EØF, kan ikke optages på listen.

Deponeringsanlæg for farligt affald: en foreløbig liste over deponeringsanlæg for farligt affald må kun indeholde de affaldstyper, som er omfattet af Rådets direktiv 91/689/EØF. Disse affaldstyper bør imidlertid ikke medtages på listen uden forudgående behandling, hvis de har et så stort samlet indhold af eller frembyder en så stor risiko for perkolatafgivelse af potentielt farlige bestanddele, at der på kort sigt opstår risiko for de ansattes sundhed eller for miljøet, eller at det udgør en hindring for tilstrækkelig affaldsstabilisering inden for deponeringsanlæggets projekterede levetid.

5. Prøvetagning af affald

På grund af de mange affaldsformers forskelligartethed kan prøvetagning af affald være behæftet med alvorlige problemer med hensyn til prøvetagningsteknik og repræsentativitet. Der vil blive udviklet en europæisk standard for prøvetagning af affald. Så længe denne standard ikke er godkendt af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 16 i dette direktiv, kan medlemsstaterne anvende nationale standarder og procedurer.

KONTROL- OG OVERVÅGNINGSPROCEDURER
I FORBINDELSE MED DRIFT OG EFTERBEHANDLING

1. Indledning

Formålet med dette bilag er at beskrive minimumsprocedurene for den overvågning, der skal udføres med henblik på at kontrollere:

- at modtagelsen af affald til deponering er foregået i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat for den pågældende deponeringsanlægskategori;
- at processerne på deponeringsanlægget foregår som ønsket;
- at miljøbeskyttelsessystemerne fungerer fuldt ud efter hensigten;
- at betingelserne for godkendelsen af deponeringsanlægget er opfyldt.

2. Meteorologiske data

Medlemsstaterne bør som led i deres indberetningspligt (artikel 15) give oplysninger om metoden til indsamling af meteorologiske data. Det overlades til medlemsstaterne at afgøre, hvorledes indsamlingen af data skal foregå (på stedet, fra det nationale meteorologiske net osv.).

65

Hvis medlemsstaterne konkluderer, at vandbalancen udgør et effektivt redskab til at vurdere, om mængden af perkolat er stigende i det deponerede affald, eller om der sker udsivning fra anlægget, anbefales det, at følgende data indsamles ved overvågning af selve deponeringsanlægget eller fra den nærmeste meteorologiske station, så længe den kompetente myndighed kræver det i henhold til artikel 13, nr. 3:

		Drift	Efterbehandling
1.1	Nedbørsmængde	Dagligt	Dagligt og månedsværdier
1.2	Temperatur (min., maks., kl. 14.00 CET)	Dagligt	Månedligt gennemsnit
1.3	Fremherskende vinds retning og styrke	Dagligt	Ikke relevant
1.4	Fordampning (lysimeter) ¹⁾	Dagligt	Dagligt og månedsværdier
1.5	Luftfugtighed (kl. 14.00 CET)	Dagligt	Månedligt gennemsnit

1) Eller ved anden passende metode.

3. Emissionsdata: Vand, perkolat og kontrol med gasser

Prøver af eventuelt perkolat og overfladevand skal indsamles på repræsentative steder. Prøvetagning af perkolat og måling heraf (mængde og sammensætning) skal foregå særskilt alle de steder, hvor der udledes perkolat fra affaldet. Reference: Generelle retningslinjer for prøvetagningsteknologi, dokument ISO 5667-2 (1991).

Eventuelt overfladevand skal overvåges mindst to steder, henholdsvis opstrøms og nedstrøms i forhold til deponeringsanlægget.

Overvågning af gasser skal være repræsentativ for hver af deponeringsanlæggets etaper.

Hyppigheden af prøvetagning og analyser fremgår af tabellen nedenfor.

For perkolat og vand udtages der til kontrol en prøve, der er repræsentativ for den gennemsnitlige sammensætning.

		Drift	Efterbehandling ³⁾
2.1	Perkolatmængde	månedligt ^{1) 3)}	hver sjette måned
2.2	Perkolatsammensætning ²⁾	hvert kvartal ³⁾	hver sjette måned
2.3	Overfladevandets mængde og sammensætning ⁷⁾	hvert kvartal ³⁾	hver sjette måned
2.4	Potentielle gasemissioner og lufttryk ⁴⁾ (CH ₄ , CO ₂ , O ₂ , H ₂ S, H ₂ , osv.)	månedligt ^{3) 5)}	hver sjette måned ⁶⁾

- 1) Frekvensen kan tilpasses efter deponeringsanlæggets morfologi (oven på jorden, underjordisk osv.) Dette anføres i godkendelsen.
- 2) Hvilke parametre der skal måles, og hvilke stoffer der skal analyseres, afhænger af det deponerede affalds sammensætning; disse parametre skal anføres i godkendelsen og afspejle affaldets udvaskningsegenskaber.
- 3) Hvis en vurdering af dataene viser, at kontrol med længere mellemrum er lige så effektiv, kan der foretages en tilpasning. For perkolat skal ledningsevnen måles mindst en gang om året.
- 4) Disse målinger vedrører hovedsagelig indholdet af organisk materiale i affaldet.
- 5) CH₄, CO₂ og O₂ regelmæssigt; andre luftarter efter behov, afhængigt af affaldets sammensætning og under hensyntagen til udvaskningsegenskaberne.
- 6) Gasekstraktionssystemets effektivitet skal kontrolleres regelmæssigt.
- 7) Myndigheden kan på grundlag af deponeringsanlæggets karakteristika bestemme, at disse målinger ikke er nødvendige; den aflægger beretning herom efter fremgangsmåden i artikel 15.

2.1 og 2.2 finder kun anvendelse, når der indsamles perkolat (jf. punkt 2 i bilag I).

4. Grundvandsbeskyttelse

A. Prøvetagning

Målingerne skal give oplysninger om det grundvand, der vil kunne berøres af deponeringsanlæggets drift, med mindst ét målepunkt i tilstrømningsområdet og to i afstrømningsområdet. Antallet af målepunkter kan forhøjes på grundlag af en særskilt hydrogeologisk undersøgelse, og hvis der er behov for tidlig afsløring af nedsivning af perkolat i grundvandet som følge af uheld.

Prøvetagningen skal foregå mindst tre steder, inden deponering påbegyndes, med henblik på fastsættelse af referenceværdierne for fremtidig prøvetagning. Reference: "Sampling Groundwaters, ISI 5667, part 11, 1993".

B. Overvågning

De parametre, der skal analyseres i de udtagne prøver, skal fastsættes på grundlag af perkolatets forventede sammensætning og grundvandskvaliteten i området. Analyseparametrene skal udvælges under hensyntagen til bevægelserne i grundvandslaget. Parametrene kan omfatte vejledende parametre, således at man kan sikre tidlig opdagelse af ændringer i vandkvaliteten¹⁶⁾.

	Drift	Efterbehandling
Grundvandsniveau	Hver sjette måned ¹⁾	Hver sjette måned ¹⁾
Grundvandets sammensætning	Anlægsspecifik hyppighed ^{2) 3)}	Anlægsspecifik hyppighed ^{2) 3)}
1) Hvis grundvandsniveauet varierer, skal hyppigheden øges. 2) Hyppigheden skal fastsættes på grundlag af muligheden for at træffe udbedrende foranstaltninger mellem to prøveudtagninger, hvis udløsningstærsklen nås, dvs. at hyppigheden skal fastsættes på grundlag af kendskab til og vurdering af hastigheden af grundvandsstrømmen. 3) Hvis udløsningstærsklen nås (jf. litra C), skal resultatet bekræftes med endnu en prøvetagning. Hvis udløsningstærsklen bekræftes, skal beredskabsplanen følges (specificeret i godkendelsen).		

C. Udløsningstærskler

For så vidt angår grundvandet anses betydelige miljøskader, som omhandlet i artikel 13 og 14 i dette direktiv, for at være indtrådt, hvis en analyse af en grundvandsprøve viser en væsentlig ændring af vandkvaliteten.

Udløsningstærsklen fastlægges på grundlag af de specifikke hydrogeologiske formationer på det sted, hvor deponeringsanlægget er beliggende, og af

¹⁶⁾ Anbefalede parametre: pH, TOC, phenol, tungmetaller, fluorid, As, olie/kulbrinter

grundvandskvaliteten. Udløsningstærsklen skal så vidt muligt fremgå af godkendelsen.

Måleresultaterne skal vurderes ved hjælp af kontrolkort med faste kontrolregler og niveauer for hver nedenstrøms prøvetagningsboring. Kontrolniveauerne fastlægges på grundlag af lokale variationer i grundvandskvaliteten.

5. Deponeringsanlæggets topografi: data om det deponerede affald

		Drift	Efterbehandling
5.1	Det deponerede affalds struktur og sammensætning ¹⁾	årligt	
5.2	Ændring i det deponerede affalds niveau (sætning)	årligt	årlig måling
1) Data til situationsplanen for det givne deponeringsanlæg: areal, der anvendes til affald; affaldets mængde og sammensætning; deponeringsmetoder; tidspunkt for og varighed af deponeringen; beregning af deponeringsanlæggets restkapacitet.			

ISSN 0254-1459

KOM(97) 105 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

14

Katalognummer : CB-CO-97-095-DA-C

ISBN 92-78-16723-1

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg

74